

милватъ по главицитѣ и ги успокояватъ да стоятъ мирно. Тържествено пѣятъ пѣвцитѣ. Владицитѣ и патриарситѣ се приближаватъ. Тѣ подаватъ златни кръстове на бащитѣ, на майкитѣ, на кумцитѣ за цѣлуване. Малкитѣ младоженчета се поглеждатъ и по примѣра на родителитѣ си цѣлуватъ сжщитѣ кръстове. Запѣватъ грѣмко и владицитѣ. Две златни вѣнчални коронки се донасятъ на тепсия. Патриархътъ поема коронкитѣ, кръстосва ги надъ децата и ги слага на главицитѣ имъ. Децата треператъ. Треператъ и възрастнитѣ. Чаша съ винце се поднася да устата имъ. Това сватба ли е? Бракъ ли е? Вѣнчавка ли е?

Царскитѣ обичай и нрави тогава били такива. Деца на десетгодишна възраст се завеждатъ въ църквата, вѣнчаватъ се на сила като съпругъ и съпруга и се завеждатъ въ дома на момковитѣ родители да порастатъ

Това било държавна работа. Тодорчо и Еленка били вѣнчани, дали имъ подаръци и играчки, натоварили ги на една царска лодка и ги закарали въ градъ Никея, дето народътъ ги посрещналъ съ радостъ, съ музика и хора като сжщински възрастни младоженци. Гръцката императрица Ирина прибрала булчето Еленка въ своя дворецъ и му казала, че отъ сега нататъкъ тя ще му бжде майка. Гледа княгинята, минута плаче, две се радва, а всички се мжчатъ да я успокоятъ съ скжпи играчки, съ сладка и други нѣща, като я заобиколили съ нови другарки на нейна възраст.

Младата невѣста заедно съ своитѣ нови другарки поема приготвенитѣ кукли, токо що изработени отъ царскитѣ майстори, и започва да играе съ другитѣ деца на сватба . . . А князътъ младоженецъ!